

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

nen forelagt til ratifikation, er der, som det også blev sagt i dag af den højtærede udenrigsminister, til undskyldning fremført, at vor lovgivning på eet område, nemlig vedrørende den administrative frihedsbevarelse, ikke opfyldte konventionens krav. Jeg har tidligere haft lejlighed til at beskæftige mig med dette spørgsmål her i tinget i anledning af et tilfælde vedrørende en ung pige, der længe holdtes interneret på Sundholm; jeg opfordrede da til, at man søgte disse ikke-tidssvarende regler ændret. Det er mig ikke muligt at forstå, at man ikke kunne have bragt disse vanskeligheder ud af verden før, men jeg ser naturligvis med tilfredshed, at der i dag er fremsat forslag til ændring på disse punkter.

Nogle vil utvivlsomt sige: Ja, men det er jo De Forenede Nationer, som har vedtaget menneskerettighedernes erklæring, og det må da være nok. Hvorfor skal Europa-rådet beskæftige sig hermed og vedtage denne konvention? Dette har også nogle af de andre ordførere været inde på. Jeg vil sige, at det er naturligt, at en snæver kreds af lande, som grundet på et fælles livssyn og en fælles kultur har en langt mere ensartet opfattelse af menneskets fundamentale frihedsrettigheder end den store kreds af lande, spredt i alle verdensdele, tager et sådant spørgsmål op.

Hertil kommer, at de europæiske lande, der har haft nazismens angreb på disse rettigheder på så nært et hold, og som lever lige opad jerntæppet og derfor føler faren ikke blot som noget fortidigt, men som noget nærværende, ønsker at gøre, hvad de kan for ad retsvejen, også den internationale retsvej, at styrke de personlige frihedsrettigheder.

Man vil også høre, at det kun er en lap papir, der, når det virkelig gælder, ikke vil få betydning. Denne tankegang er den farligste af alle, når det gælder om at nå fremad mod skabelsen af en international retsorden, selvom man naturligvis nok forstår den, når man ser, at også bestemmelser i nye forfatninger til sikring af menneskerettigheder ikke hindrer udrensninger og processer, som vi med vort syn ikke kan sige god for. Men bliver denne tankegang, at det kun er en lap papir, og at man derfor ikke skal interessere sig for en sådan gennemførelse, almindelig, så lades alt håb ude om at nå frem. Det turde ganske særlig

være i de små landes interesse, at ret og ikke magt bliver rådende.

Ved den foreliggende konvention er der imidlertid det særlige, at der søges skabt fælleseuropæiske organer, hvis afgørelser de lande, der ikke tager forbehold heroverfor, på forhånd binder sig til at underkaste sig. Konventionen tager sit udgangspunkt i De Forenede Nationers menneskerettighedserklæring, men da formålet er, at bestemmelserne skal kunne håndhæves ved en domstol, er det klart, at en del af FN-erklæringens bestemmelser må udelades og en del omformuleres.

De enkelte rettigheder og friheder, der garanteres enhver, skal jeg ikke komme nærmere ind på; jeg nævner kun, at straffelove med tilbagevirkende kraft ikke tillades, og at enhver har ret til respekt for sit privatliv, sit familieliv, sit hjem og sin korrespondance, og der fastslås tanke- og ytringsfrihed. Efter hvad der i den sidste tid er kommet frem om politiets registrering af fredelige borgere, kan man ikke lade være at nære nogen tvivl om, hvorvidt vi lever helt op til de høje mål, som konventionens bestemmelser er udtryk for. Jeg beder udenrigsministeren være opmærksom herpå og fremhæve disse synspunkter overfor justitsministeren.

Iøvrigt finder jeg som også andre det særlig betydningsfuldt, at ikke alene staterne, men også privatpersoner og grupper kan indklage deres sag for den fælleseuropæiske kommission, vel at mærke, når de pågældende stater ikke har taget forbehold deroverfor, samt at det, som det også er nævnt af den højtærede udenrigsminister, på dansk initiativ udtrykkelig er udtalt, at tilhørsforhold til et nationalt mindretal ikke berettiger til nogen forskel i sikringen af frihedsrettighederne. Såfremt Vesttyskland uden forbehold på dette punkt ratificerer konventionen, vil det kunne være af betydning for dansksindede sydslesvigeres retsstilling.

Der er bemærket forskelligt med hensyn til denne konventions anvendelse på Grønland. Vi er enige om, at denne konvention og tillægsprotokollen også bør omfatte Grønland såvel som det øvrige land, og spørgsmålet er altså, om det, at Grønland i øjeblikket er koloni, må bevirke, at man skal udstede en særlig erklæring, for at konventionen kan få betydning for dette område. Får vi en ny forfatning i en nær